

kosti, kakor za preveč ostroti. Ali ni mar Bog sama ljubezen? Bog Oče je oče usmiljenja, Bog Sin se imenuje jagnje; Bog sveti Duh se kaže v podobi goloba, ki je gola krotkost. Ko bi bilo kaj boljšega, kakor je dobrotljivost, bi nam bil Jezus Kristus povedal, in vendar nam je dal le dva nauka, ki naj se ju naučimo od njega: srčno krotkost in ponižnost. Mi-li hočete braniti, da naj se ne učim nauka, ki ga je dal sam Bog, ali hočete biti bolj učeni kakor Bog?" (Ako se hočeš natančneje poučiti o tem preljubeznivem svetniku, kupi si knjižico: „Kako ti je imé?" IV. zv., stane le 5 kr.)

Kuharčkova kava. 2

(Iz francoščine prevel *Brinjös.*)

²
Živel je njega dni deček rmenolas. ko zlati klas, rdečeličen ko žareča vrtnica in sladkosneden ko oblizljiva mačka. Mislil je, da je ni večje sreče na svetu, kakor če se polize ali pohrusta kaka slaščica. Nebeški raj si je predstavljal kot velikansko mramorno palačo, okrašeno z rmenim zlatom in z bliščečimi zrcali; a angelje je v duhu videl oblečene v belo obleko, kakoršno nosijo slaščičarji in zdelo se mu je, da delijo dan na dan posladkorjenih mandeljev, fig, rožičev in drugih slaščic.

Ako mu je mati preiskovala žepe, ni našla v njih ne pipca, ne piščalke, ne bezgove puške, in sploh nobene igrače, katero ljubi deca; pač pa je bilo v njih obilo leščnikov, orehov, sladkorja in drobtinic čokolade.

Tedaj je pa vzdihnila mati žalostno: „Ali ni sramota, da v svojem desetem letu še ne misliš nič na družega, ko na usta! Mlad sladkosnedež, star požeruh! Začne se sè strdjo, a končuje se z vinom!“

Kljubu dobrohotnemu opominjanju svoje matere in kljubu ščipanju, ki je je večkrat občutil v želodcu, je ostal mali Peter nepopoljšljiv sladkosnedeč. Sladkosnedost je bila njegova jedina slaba, grda lastnost.

Ko je bil star dvanajst let, vzela ga je mati iz šole, da bi ga dala česa učiti, s čemur naj bi si svoje dni služil lastni kruh.

„No, Peterček“, reče mu, „ali si že kedaj pre-mišljeval, kaj hočeš postati? Kateri stan ti je najljubši; kaj te veseli najbolj?“

Peterček odgovori: „Slaščičar hočem biti!“

„Slaščičar!“ — vzklikne mati Bežakova. „Oh, ti bi pohrustal sam vso svojo robo in vrh tega bi si še pokvaril svoj želodec!“

„Vendar, sladkosnedni deček“, si je mislila, „bil bi prav sposoben za kuharja; saj kuhar ni nikakor zadnji na svetu!“

Poslala je torej mati malega Peterčka k sosedu, kjer so imeli krčmo, da bi se izučil kuharstva. Upala je, da ga pečenke in omake vendar ne bodo tako mikale, ko slaščice, in za slovo mu je izročila še obilico zlatih nauk.

Naš junak je že za nekaj dnij korakal ponosno po ulici noseč krčmarjevim naročnikom jerbas potic, tort in paštet. Ščegetal ga je sicer prikupljivi vonj v nos in sline so se mu zbirale v ustih, toda ko se je spomnil obljub, s katerimi se je poslovil od matere, ko se je zmislil na svojega grozno hudega gospodarja, na gostilničarja Kokmarja in naposled, ko je videl, kako moško se premagujeta njegova tovariša - kuharčka, Tone in Nace, premagal je tudi on svoje grešno poželenje in je požiral junaško — sline.

Gospod Kokmar je bil velik, rdečeličen človek, hudih, raku podobnih očíj in bobnečega, gromovitega glasu.

Vpil in kričal je silno, da bi skorej človek mislil, da hoče pogoltniti ves svet, toda žalega ne bi storil niti najmanjši muhi, — še manj, sevé, kakemu kuharčku.

Črez dan je bil navadno v kuhinji, ki je bila zadaj za gostilniško sobo. Tu je pazil na juho, pokušal omake, razrezaval velike kose mesa in pripravljajl ribe. Tone je skubil perutnino, Nace je zbiral grah, a Peterček je sukal drog, na katerem je bilo nabranih pet ali šest piščet, ki so se cvrla nad žrjavico.

Krčmar Kokmar ni imel tako imenitne gostilnice, da bi stregli gostom le črno oblečeni natakarji, ampak njih službo je opravljal večinoma sam. Pomagala sta mu pri postrežbi le brzonoga kuharčka, Tone in Nace.

Njegovi gostje so bili zelo ponižni ljudje; saj pa za jedno krono petinpetdeset vinarjev niso mogli zahtevati. Bog si ga vedi kakšnega natakara v fraku in morda še celo srebrnih skledic in žlic.

V njegovo krčmo je zahajalo mnogo vsakdanjih gostov, starih znancev. Po obedu je prisedel večkrat tudi gospod Kokmar k njim, in pomenkovali so se o tem in o tem. Ko je v gostilniški sobi vsem prav gladko tekla beseda in včasih še kozarček brinjevca, — ki pa ni bil vštet v 1 K 55 h — tedaj se je hladila navadno v kuhinji krčmarjeva kava.

Kava Kokmarjeva! To vam je pijača, dišeča, sladka ko nektar in vonjajoča po opojnem, okusnem konjaku. Brez navadne cikoriije, vroča, zelo posladkorjena, prav ko na kraljevski mizi, bila vam je kava Kokmarjeva!

Peterček je odpiral na široko svoji nosnici, kadar je gospodar kramljajal v sobi z gosti in kadar sta Tone in Nace pospravljala raz miz; približal se je vabljeni pijači in vohal in voha! Hodil je krog zapeljivega lončka, ko mačka krog vroče kaše, nastavljal je posodico na brado, dotaknil se je z nosom in ... jezika konček je namakal v lonček ...!

Nekega dne, ko se je vrnil gospod Kokmar v kuhinjo, je bilo kave čudno malo: še tri četrti lončka ne.

„Kava se je morda usušila ali se mi pa v očeh blišči“, je dejal dobri Kokmar.

Toda drugi dan, ko je zopet pustil poln lonček v kuhinji, „usušila“ se mu je kava do polovice. To je bilo pa krčmarju vendar preveliko začaranje.

„O, ti polizavci, ti!“ je vzkliknil gospod Kokmar.

Kdo je neki kriv? Tone in Nace sta bila prepričana, da nikdo drugi nego Peter, ker sta ga že večkrat videla, ko se je plazil krog lončka. Toda Tone in Nace sta bila dobrega srca in nista hotela izdati svojega tovariša.

Krčmar Kokmar je dobro vedel, da so mej tem, ko se je pomenkoval v gostilniški sobi, le njegovi kuharčki hodili po kuhinji. A kako naj bi vjel hudobneža?

Šinila mu je dobra misel v glavo. Odložil je čepico in posadil klobuk na njeno mesto ter je stopil

tja k bližnjemu sosеду, k svojemu znancu, lekarju. Povedal mu je natihoma nekaj, od česar je dobrovoljnemu sosеду vzkipel tako silen smeh, da mu je prisilil solze v oči.

Kaj je neki razodel gospod Kokmarjev lekarju? Bog ve! A naslednji dan, ko je strogi krčmar nalival vrelo kavo v lonček, primešal je na skrivnem neki beli prašek... Morda celó strup? O nikakor! Gospod Kokmarjev ni bil tako neusmiljen... Kmalu nato je krčmar izginil v gostilniško sobo, da se pomeni kake pol urice s svojimi gosti o raznih novicah.

Kuharčki so prihajali in odhajali iz sobe v kuhinjo in iz kuhinje v sobo. Krčmar Kokmar jih je skrivši opazoval po strani.

Ni dolgo čakal, in tiček se je vsedel na limanice. Najmlajši kuharček, naš mali Peterček, pristopical je v sobo bled in kislo se držeč.

„Kaj pa ti je, dečko? Čemu delaš tako kisel obraz? Ali si bolančkan?“ vpraša ga krčmar hudomušno.

„Nič mi ni, nič... želodec me nekoliko boli... meša se mi... bljuvati se mi hoče... aauv! huu!“

Oj, Peterčku postalo je zelo, zelo hudo. Nič več se ni dala skrivati tatvina sladke kave Kokmarjeve, v kateri danes ni bilo cikoriije, ampak prašek za bljuvanje.

„Tone!“ vzklikne krčmar, „ubogi Peterček je bolan. Pokliči njegovo mater!“

Ko je prišla mati Bežakova, razodel ji je gospod Kokmar vso skrivnost. To vam jih je moral slišati v težavah se zvijajoči kuharček! Materino očitanje mu je gotovo seglo do srca, kajti oblile so ga bridke solze.

Gospodu Kokmarju se je naposled smilil skesani deček in dal mu je nekaj požirkov melisovca, da se mu je umiril razburjeni želodec.

„Šola je končana“, dejal je še prebrisani krčmar Kokmar. „Tvoja oblizljivost bodi ti za danes odpuščena!“

Peterček je za trdno obljubil, da ne bo nikdar več zabredel v svoj stari greh. Pravijo, da je bil zvest svoji obljubi ter da je opustil sladkosnednost; a kava se mu je pristudila tako, da je ni nikdar več okusil.

